

Frem for at skabe økonomisk fremgang og politisk demokrati har koalitionen skabt en situation i Irak, hvor man kan tale om såvel modstandskamp mod de udenlandske besættelsesstyrker som optakten til en eller en decideret udbrudt borgerkrig. Denne situation bliver understreget af det uhyggeligt store antal dræbte. Den uafhængige organisation Iraq Body Count opgør tallet af dræbte i konflikten til mindst 60.187 (29. marts 2007). Andre opgørelser sætter antallet betydeligt højere. F.eks. opgjorde en række irakiske læger og amerikanske forskere i det anerkendte tidsskrift *The Lancet* den 11. oktober 2006 antallet af dræbte som følge af konflikten til 655.000 mennesker.

Enhedslisten var imod krigen fra start, selv om den var blevet godkendt af FN's sikkerhedsråd. Enhedslisten er imod besættelsen, uanset at det lykkedes USA at få en FN-ankendelse af USA's marionetregime presset igennem efter krigen.

Tiden er inde til en ny strategi for Irak. Enhedslisten har følgende otte bud på en strategi for fred i Irak:

1) *De udenlandske styrker trækkes hjem straks*

Forudsætningen for, at de resterende punkter i Enhedslistens fredsforslag kan lykkes, er, at de udenlandske styrker trækkes hjem straks. Begrundelsen for at indlede krigen har vist sig at være løgn. Saddam Hussein og hans regime havde hverken masseødelæggelsesvåben eller direkte forbindelser til terrornetværk som Al Qaeda. Under valgkampen til USA's kongres og senat har præsident George W. Bush for første gang givet den reelle begrundelse, nemlig at USA vil kontrollere verdens formentlig næststørste oliereserve jf. hans taler i Missouri den 3. november 2006 og Colorado den 4. november 2006, hvor præsident George W. Bush sagde, at »ekstremister« og »radikale elementer« ikke skal have kontrol over verdens energiresourcer og bruge denne kontrol til at opnå politiske indrømmelser. Klar tale fra en præsident, der ellers tidligere har nægtet, at Irakkrigen skulle have noget som helst med olie at gøre.

Krigen i Irak blev indledt uden et FN-mandat. Krigen har aldrig haft international legitimitet.

Hertil kommer, at 4 års forkert politik – som stormen på Falluja med brug af fosforbomber, forarmet uranammunition m.v., torturfængslet Abu Ghraib, accepten af shiamilitser som Mahdihæren har brudt Irak op i stumper og sendt landet ud i noget, der mest af alt ligner borgerkrig.

Hvis den amerikanske ambassade kan stå til troende – jf. et ambassadetelegram fra juni 2006 – så bliver Bagdad i praksis allerede kontrolleret af lokale militser, og den irakiske regering har ingen indflydelse på

dagliglivet. Amerikanske tropper forlader sjældent deres baser uden luftstøtte, selv når de tager på rutinepatruljer.

2) *Støtte til demokratiske og folkelige kræfter*

For at få en varig fred i Irak må man støtte de aktører, som ønsker at opbygge et fredeligt og demokratisk samfund. Derfor skal de folkelige og demokratiske kræfter støttes i deres bestræbelser på at genopbygge Irak og skabe en fredelig udvikling, som kommer den almindelige iraker til gode. Et eksempel på sådanne folkelige og demokratiske kræfter er den irakiske fagbevægelse, der også under besættelsen har kæmpet for bedre leve- og lønvilkår og via dens daglige virke bidraget til at styrke græsrodsdemokratiet. En styrkelse af græsrodderne i det irakiske samfund er det samme som at bygge et solidt demokrati op fra neden. I hvor høj grad det vil lykkes at genopbygge Irak, er afhængig af, hvordan man får styrket græsrodderne.

Styrkelsen af det irakiske civilsamfund skal ikke kun ske internt i Irak. Det er nødvendigt med international solidaritet og bånd til resten af verden. Derfor skal der opmuntres til internationale samarbejder med for eksempel den irakiske fagbevægelse, studenterorganisationer, kvindeorganisationer, menneskerettighedsorganisationer og andre, der kæmper for et fredeligt og demokratisk Irak. Denne opmuntring skal være både politisk og økonomisk.

3) *Årlige beløb*

Årlige beløb i samme størrelsesorden som de milliarder, der har været anvendt på opretholdelsen af koalitionsstyrkerne i Irak, placeres i en fond under irakisk kontrol eller FN-kontrol med henblik på civil genopbygning af Irak. USA bruger alene ca. 500 mia. kr. om året på krigsindsatsen i Irak. Der kan skabes enorme fremskridt for disse midler.

For at få brudt den onde cirkel med borgerkrig og samfundsmæssig opløsning er det afgørende, at der sættes gang i den civile genopbygning. Koalitionsstyrkerne har ikke bragt økonomisk fremgang eller håb om en bedre fremtid til Iraks borgere. Tværtimod er den almindelige iraker 4 år efter Saddam Husseins fald blevet fattigere, arbejdsløsheden er enorm, og de offentlige serviceydelser som vand og el eksisterer kun i meget begrænset omfang.

Hvis fonden placeres i FN-systemet, kan fonden f.eks. bestå af repræsentanter udpeget af irakiske hjælpeorganisationer, internationale hjælpeorganisationer og internationalt anerkendte eksperter udpeget af FN's generalsekretær. Dette synes også i overensstemmelse med den irakiske befolknings ønsker. Ifølgende en måling foretaget af World Public Opinion i ja-